

Fragtfortjenesten af Skibet at kunne siges at være dette med de nuværende Afgifter for Dje, at de ikke udgøre mere end en Tredjedel eller en Fjerdedel Procent af hele Fragtbetøbet. Væde Medlemmer ville altsaa se, at selve Afgifterne ere saa fuldstændig forsvindende, at de kun meget lidt ville kunne trykke Skibsfarten og i alt Fald paa ingen Maade staa i noget Forhold til de Havneafgifter, som vedkommende Skib dog maa udrede. Dertil kommer jo desuden, at der i Mellemtiden, efter at Loven af 1888 er udgaaet, har fundet en stor Lettelse Sted for Skibsfarten, idet det er blevet bestemt, at alle de Udgifter, som paahvile Nederierne ved forliste Skibsmandstavers Hjemfendelse, nu paahvile Staten. Loven vil først træde i Virksomhed den 1ste Januar 1893, men man vil vel kunne antage ved at slutte fra andre Steder, navnlig fra Norge, hvor denne Forholdsregel allerede har været i Virksomhed i længere Tid, at den vil medføre en Besparelse for den samlede danske Skibsfart af mellem 30 og 40,000 Kr. om Aaret. Dette er altsaa en stor og væsentlig Besparelse, som paa den Maade sker for Skibsfarten. Det er Udgifter, som Statskassen har paataget sig. Vi vide ogsaa alle, at inden en forholdsvis kort Tid ville de Udgifter som paahvile Skibsfarten i Form af Skibsafgiften, bortfalde, og jeg antager, at dette i Forbindelse med Bortfalden af en Del af Havneafgifterne maa repræsentere et Beløb af 6—700,000 Kr. aarlig. Det er en ganske overordentlig stor Hjælp, som derved ydes dansk Skibsfart. Jeg tror altsaa, det maa siges, at de store Lettelser, som i Mellemtiden have fundet Sted for den danske Skibsfart, maa bevirke, at der vel ikke turde være nogen Betænkthed ved at vende tilbage til det Forslag, som i sin Tid blev forelagt her i dette Ting, nemlig at sætte en ensartet Afgift af 5 Ore pr. Nettoregister-ton som Konsularafgift. Paa den anden Side indser jeg imidlertid fuldt vel, hvor vigtigt det er, at man paa enhver Maade støtter den danske Skibsfart. Jeg har derfor ment, at det mullig kunde lykkes at komme igennem med en mindre Foranstaltning. Det Lovforslag, som jeg herved har den Vre at fremlægge, indeholder da den Bestemmelse, at den Nedsættelse, som blev vedtagen i 1888, vedvarer for den største Del. Den Gang var det bestemt, at Konsularafgifterne skulde være 5 D. pr. Nettoregister-ton, idet de dog Ofte for en Linie mellem Kalmar og Rügenwalde og imellem Texel og Vindesnæs blev nedsat til det halve, nemlig til 2½ D.

for Dampskibe under 200 Tons samt for Sejlskibe, og at de inden for en Linie fra Texel, Vindesnæs til Kap Finisterre for alle Sejlskibe skulde nedsættes til samme Beløb, altsaa til 2½ D. pr. Register-ton. Det herved forelagte Lovforslag gaar ud paa, at man bevarer denne Nedsættelse for de indre Bunde, saa at der ikke skulde svares uden halv Konsularafgift, nemlig 2½ Ore, for alle Sejlskibe og for Dampskibe under 200 Tons Ofte for Linien Rügenwalde—Kalmar og Vindesnæs—Texel, medens altsaa den Konsularudgift, der skulde udredes af Sejlskibe paa den anden Side Texel indtil Kap Finisterre, skulde forhøjes fra 2½ D. til 5 D. pr. Netto Register-ton. Samtidig dermed skulde den Bestemmelse tages, at Konsularafgiften ikke skulde være mindre end 2 Kr. for hvert enkelt Skib. Jeg tror, man med Rette kan sige, at det er en saare ringe Afgift, og da der jo dog altid medføres nogen Ulejlighed for en Konsul, vil man finde, at Afgiften ikke godt kunde være mindre end 2 Kr. De øvrige Bestemmelser i Lovforslaget gaar ud paa nærmere at forklare, hvad Begreberne „Mellembavn“ og „Endebavn“ ville sige, ligesom man har ment at burde indsætte nogle Bestemmelser, hvorved man lettere kan forstaa, hvorledes Reduktionen af Gods i Netto Register-tons skal finde Sted, idet den baade kan finde Sted i Vægt og i Rumfang. Endvidere er der i Lovforslaget optaget en Bestemmelse om de Embedshandlinger, der udføres paa Begæring af private og ikke høre til ordinære Skibsfartsfager; for dem skulle Konsulatet og Viceronsulatet oppebære et ekstraordinært Gebyr. Tanken dermed var, at der skulde gives Gebyr for visse Embedshandlinger af Konsulen, bestaaende i at lade Skibe gaa over til dansk Nationalitet og lignende mere ualmindelige Embedshandlinger paa Skibsfartens Omraade, idet Tanken paa ingen Maade har været, at ordinære Skibsfager skulde give noget Gebyr. Endelig indeholder Loven en Bestemmelse om, at Udenrigsministeriet kan fastsætte Kurser, efter hvilke ekstraordinære Gebyrer og Konsularafgifter skulle omsættes i fremmed Lands Mønt, idet der undertiden har været lidt Uenighed mellem vedkommende Kaptajn og Konsul om, hvad Kurser var. Endelig skulde Loven, som jeg har tilladt mig at bemærke, indeholde en Bestemmelse om, at den Indemnitet, som Loven af 5te April 1888 tillagde Konsulerne paa Steder, hvor Konsularafgifterne ere nedsatte til det halve, skulle vedblive. Dette er kortelig Indholdet af Lovforslaget, som jeg har søgt at motivere ved nogle udførligere Dplysninger, der ledsage Lovforslaget, som